

Τα αποτελέσματα της Ημερίδας μπορούν να ανιχνευθούν σε τρία επίπεδα. Στο πρώτο διερευνήθηκε ο πυρήνας της ορθόδοξης σωτηριολογίας στους τομείς της υμνολογίας, της εικονολογίας και της πατερικής παράδοσης και αποδείχθηκε ότι η εν Χριστώ σωτηρία βιώνεται αποκλειστικά στην εκκλησιαστική ζωή και εμπειρία. Εξάλλου οι εισηγήσεις που κινήθηκαν με επίκεντρο την Παλαιά και Καινή Διαθήκη προέβαλλαν δυναμικά ότι ο αγιογραφικός Λόγος αποκαλύπτει συνεχώς τη χαρμόσυνη ευ-αγγελία της εν Χριστώ απολύτρωσης του κόσμου.

Στο δεύτερο επίπεδο ανιχνεύθηκε η εμπειρία της εν Χριστώ σωτηρίας όπως αυτή εκφράζεται στην περίοδο του ησυχασμού. Είναι η περίοδος όπου το νόημα της σωτηρίας δεν βιώνεται ως άμεση εμπειρία του Θεού Λόγου όπως συνέβαινε κατά την αποστολική περίοδο. Αλλά ούτε και είναι μετοχή στο Πάθος και την Ανάσταση του Χριστού με το μαρτύριο του αίματος. Αντίθετα η σωτηρία εδράζεται στο καθημερινό μαρτύριο της συνειδίσεως. Με άξονα το δόγμα της συνεργείας Θεού και ανθρώπου που πρεσβεύει η ορθόδοξη σωτηριολογία τίθενται τα διαχωριστικά όρια από την καλβινική σωτηριολογία που προκρίνει τον απόλυτο προορισμό.

Το τρίτο επίπεδο επικεντρώνεται στον επιστημονικό διάλογο ανάμεσα στη Θεολογία και τις άλλες επιστήμες αλλά και τη αναφορά προς τον σύγχρονο κόσμο. Είναι το πεδίο όπου το νόημα της σωτηριολογίας δοκιμάζεται συνεχώς και αμφισβητείται ταυτόχρονα. Στο μέτρο όμως που ο Ενωπόστατος Λόγος προσλαμβάνει τον όλο άνθρωπο άρα και τα επιστημονικά του επιτεύγματα τότε η σωτηρία που η Θεολογία οφείλει να υπηρετεί μπορεί να ανιχνευθεί και στον έντιμο διάλογο με τη σύγχρονη επιστήμη.